

Alba vindecare

Dragos Niculescu

Cad pe ieslea lumii fulgii de-nceput
Ca o mîntuire albă pentru mîine,
Cresc din viscol aripi celor ce-au durut
Și pe coșuri iese cald miros de pîine.

Renăscuți din abur, stelelor de nea,
Ce-și presară cerul cumînteniei sfinte,
Să le dăm azi șansa de-a ne vindeca,
Dezrobind tăcerea fostelor cuvinte.

Ne va batea-a clopot ceasul de noroc,
Strălucind ca Oameni de zăpadă nouă...
Vom pleca spre munte să aprindem foc,
Să-i culegem verii lacrima de rouă.

Dintre toți, iubito, numai noi să fim
Vulturi singuratici, cu dureri salvate,
Binelui iernatic haide să-i zidim,
În pereți de lapte, trupuri ne-mpăcate.

A-nceput tot urlă lupii prin păduri,
Cade-omăt și-i rece ca o dezlegare,
Doar noi doi purta-vom falnice armuri
Prin globala pace, omenesc de mare.

(Din volumul "Cinci vreascuri și fapta de mîine"
Autor: Dragoș Niculescu)